

onder haar bereik naar de Hertogin en het kind te gooien. Eerst kwamen de haardijzers. Toen volgde een regen van pannen, borden en schotels. De Hertogin lette er niet op, zelfs al werd ze getroffen en het kind huilde al zoo geweldig, dat het onmogelijk was te weten of het pijn veroorzaakt werd of niet.

«Och, zie toch asjeblijft, wat je doet!» riep Alice, die van angst en schrik heen en weer sprong. «O, hemel, daar gaat zijn allerliefst neusje», en een buitengewoon groote pan vloog er rakelings langs en had het bijna meegenomen.

«Als een ieder zich met zijn eigen zaken bemoeide», zei de Hertogin met schorre stem, «zou alles in de wereld vlugger gaan dan nu».

«Wat niet bepaald een voordeel zou zijn», zei Alice, die blij was, dat ze een gelegenheid had om haar kennis wat te luchten. «Denk eens aan, hoe mal het zou gaan met dag en nacht! De aarde, weet u, draait in vier en twintig uren om haar as —»

«Van asch gesproken», zei de Hertogin, «stop haar in de heete asch!»

Alice keek tamelijk benauwd naar de keukenmeid om te zien, of ze van plan was het bevel